

קדושת לוי

מתיקות פרשת

פנינים ~ סיפורים ~ הלכות

גליין ה- 111

פרשת בלק
הפטרה: "והיה שארית"

ירושלים
הדלקת נרות: 07:13
ציאת שבת: 08:30

תל אביב
07:28
08:33

באר שבע
07:31
08:30

הומנים לפי לוח
"עיתים לבניה"

ווארט לשולחן שבת

מזמורתו של רבינו הקדוש סגורם של ישראל
רבי לוי יצחק מבאדיטשוב זצ"ל

פניני האור החיים הקדוש

בלעם הרשע

"ויהי אף אלוקים כי הולך הווא, ויתעב מלאך ה' בדרך לשטן לו והוא רוכב על אתונו ושני נערי עמו":

מקשה רבינו הקדוש מדוע כתבה התורה 'כי הולך הווא', לכאורה תיבת 'הוא' מיותרת.

אומר האור החיים הקדוש מספר פי' נפלאים:

א. בלעם קם בבוקר ולא אמר לשליחי בלק כי ה' הסכים לו ללכת, אלא מיד קם בבוקר "ויחבוש את אתונו", פי' הוא הראה להם שהוא הולך על דעת עצמו, "כי הולך-הוא" לא כי הסכימו לו משמים. על זה חרה אף ה'.

ב. עוד הביא בשם הזוהר (ח"א קסט): על הפסוק 'וילך שפי' מי שעושה כשפים ומשתמש בכוחות הטומאה, הוא מתבודד והולך יחידי ואינו נמצא עם שאר אנשים. וכאן בלעם קם בבוקר 'כי הולך הווא', בלעם הלך לבד ולא ביחד ממש עם שרי בלק, כי עשה מעשה כשפים.

דבר זה מראה שהמטרה של בלעם היא לא לעשות מה שה' ירצה, אלא דרכו הוא לעשות רע, דרכו לעשות מעשה כשפים ועל דבר זה חרה אף ה'.

ומה שכתוב 'שני נערי עמו' בא להראות עד כמה היה רגיל בכשפים, שאפי' ששני נערי עמו לא היה שום מונע לאותו רשע לעשות כשפים.

ג. "כי הולך הווא". בתחילה בלעם רצה ללכת כי בלק הזמין אותו, והבטיח לו כסף וזהב. אבל אח"כ אותו רשע הלך, כי "הולך הווא" בוחן כליות ולב אדון כל העולמים ראה שאינו הולך כי קרא לו בלק, אלא הוא עצמו כבר רוצה לקלל את ישראל. במצב הזה גם אם בלק לא היה שולח לו מלאכים לקרוא לו, היה בלעם הולך לקלל את ישראל. וזה מה שכתוב 'הוא' לרצונו.

אחד הדברים שאומר בלעם לאחר ברכתיו:

"והיה אדום ירשה, והיה ירשה שעיר אויביו, וישראל עושה חיל".

בביאור הפסוק ה'קדושת לוי' מסביר פירוש נפלא ובדרך אגב אנו מרווחים פי' על הפסוק בהלל.

"לא לנו ה' לא לנו כי לשמך תן כבוד".

כשיעקב אבינו אומר לעשיו אחיו 'מכרה כיום את בכורתך לי', יעקב חילק את העולם הזה והעולם הבא עם עשיו. העולם הזה עם כל הנאותיו ומעדניו יהיה לעשיו, הוא יירש אותו, והעולם הבא עם כל אוצרותיו יהיו ליעקב ובניו.

נשאלת השאלה א"כ איך אנו בניו של יעקב אבינו תפארת האבות שנתן לעשיו את העולם הזה, איך אנו מתפללים לחיים טובים, לפרנסה, בריאות ושמחה בעולם הזה? הרי עשיו נטל חלק זה לעצמו ולבניו?

נפלאות המדרש

מדרש אגדה - בלק

"ויחבוש את אתונו". מכאן שהשנאה מקלקלת את השורה, וכי כמה עבדים היו לו... שכן כתיב ושני נערי עמו, אלא מפני שהיה שונא הרבה לישראל, קם הוא בהשכמה וחבוש הוא בעצמו את אתונו.

אמרו חכמינו ז"ל אותה אתון נבראת ביום השישי של בריאת העולם, ויעקב נתן לו לבלעם זה האתון, כדי שלא יתן עצה רעה לפרעה שלא יגזור גזירה רעה על בניו, ולא הועיל לו, אלא הוא נתן עצת הלבניים לפרעה.

"ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר". הוא היה הקיר של אבני הגל שעשה יעקב והקימו בניו לבין לבן, שאמר יעקב "לקטו אבנים", שנאמר ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים, ואמר עד הגל הזה (שם שם נב), והוא עבר הברית, שעבר אותו גל לרעה לו, לכך לקה ברגלו, והוא היה חוגר ברגלו אחת.

"ויפתח ה' את פי האתון". מיום שנבראת הקב"ה פתח את פיה שהיה מסור בפיה, אבל לא היתה רשאה לדבר, כי נסתם פיה עד אותה שעה, שלא נאמר וישם ה' דבר בפיה אלא ויפתח ה', מכאן שהיה הדבר מושם בפיה, ולא היתה חסרה אלא מפתח.

לעילוי נשמת שמואל בן מסעודה ז"ל

לעילוי נשמת רוזת זוהרא בת תמו ע"ה

לעילוי נשמת יוכבד בת מסעודה ע"ה

סיפור לשבת

גלוזתו של האור החיים

העיר. הרב דרש את י"ד הפירושים הראשונים שהתגלו לרבינו על הפסוק "אם בחוקתי תלכו", והוסיף ואמר כי הדברים האלה נאמרו במתיבתא דרקינא בשם רבי חיים בן עטר. רבינו, העיר בענוותנותו "חיים בן עטר", והשמיט את התואר "רבי".

כל הנוכחים הזדעזעו לשמוע את הערתו, שכן בימים ההם כבר נודע שמו של רבינו "אור החיים", ולכן כעסו על התנהגותו של האורח. בגלל כבוד השבת ומידת הכנסת האורחים, הסתפקו באזהרה לאורח להיות זהיר מעתה בכבודו של "אור החיים" הקדוש.

לאחר הסעודה השניה הזמין המארח שוב את רבינו לשמוע את דרשת רב העיר, ושם המשיך הרב ודרש עוד י"ד פירושים על הפסוק הנ"ל, ושוב אמר כי אף פירושים אלו נאמרו במתיבתא דרקינא בשם רבי חיים בן עטר. שוב אמר רבינו בבטול "חיים בן עטר", והשמיט את התואר "רבי".

הפעם כעסו האנשים במקום מאד, והתרו באורח כי "אין עושים אלא אם כן מזהירים" ועליו להזהר ביותר ולהימנע מלפגוע ב"אור החיים" הקדוש, ולא יענישו אותו. לאחר סעודת שלישית השלים רב העיר את יתר פירושיו של בעל ה"אור החיים", ואף הפעם נהג האורח במנהגו והגיב בביטול תוך השמטת התואר "רבי".

אולם הפעם, תפסו אנשי המקום את רבינו, וכלאו אותו בחדר, לדעת מה יעשה לו על שביזה תלמיד חכם גדול כרבינו חיים בן עטר. התפללו הקהל תפילת ערבית, ולפתע נשמע קול סערה אדיר, וכל הכית רעד מאד.

רב העיר, מבוהל ונרעש, עשה שאלת חלום ומן השמים הודיעו לו כי היות ובעל ה"אור החיים" הקדוש נמצא כלוא בחדר ואינו יכול לעשות הבדלה, לכן שר הגהינום הרעיש את העולם, שכן אינו יכול לפתוח את הגהינום! מיד רץ הרב ופתח את החדר, והוציא את רבינו, נפל לרגליו וביקש ממנו מחילה על הפגיעה בכבודו.

לאחר מכן פייסוהו הקהל כולם וכבדוהו בכבוד גדול. לרבינו נודע מהשמים כי "עלבונך הנוכחי השלים את שנת הגלות" והנך רשאי לחזור לביתך.

ביתו של אור החיים היה פתוח לרווחה לכל אדם, ועל אחת כמה וכמה ביתו היה בית ועד לחכמים. לבו היה פתוח לכל נזקק, והיה מסייע לכל יהודי ככל יכולתו. מדי שבוע היה קונה הרב עגל משובח לשבת, שוחט אותו ומחלק את בשרו לתלמידי החכמים בעיר, לכבוד השבת.

פעם, פרצה מחלה בבהמות העיר 'סאלי', וכל הבהמות שנשחטו לכבוד שבת נמצאו טרפות, מלבד אותו עגל ששחט רבינו. אחד העשירים, גביר נכבד מאד בעיר, שהצטער מאוד שלא יוכל לאכול בשר בשבת, פנה לרבינו וביקש ממנו נתח בשר, והיה מוכן לשלם עליו כל מחיר.

אך רבינו דחה אותו בטענה שכל הבשר מוקדש לצרכי תלמידי החכמים בעיר. תוך שהם מדברים, הגיע אחד הת"ח העניים הקבועים, ורבינו הגיש לו את מנתו. הצטער אותו העשיר ואמר: "היתכן שבשבילי אין כלום ואילו לאותו עני הלבוש בבגדים בלואים נתן חלק יפה"? ומתוך כעסו ביזה את העני שהיה תלמיד חכם מופלג.

רבינו לא רצה להתווכח עם אותו עשיר, שבינתיים עזב את ביתו של רבינו. בלילה, חלם רבינו, ובחלומו נאמר לו שנגזרה עליו גלות לשנה שלימה, יען שלא מיהר על ביוזתו של הת"ח העני.

רבינו קיבל עליו את הדין, ומיד לאחר השבת יצא לגלות. רבינו לא לן במקום אחד יותר מלילה אחד, וכבר למחרת עם אור הבוקר היה ממושיך למקום אחר. כאשר גבר עליו הרעב, הצדיק עליו את הדין.

ערב שבת אחת בימי גלותו, הגיע בעל ה"אור החיים" הקדוש ליער הסמוך לעיר, וישב לנוח על אבן אחת. בישיבתו שם, נתחדשו לו מ"ב הפירושים לפסוק "אם בחוקתי תלכו". בהגיעו אל העיר, כדרכו הסתיר את זהותו, ונכנס לבית כנסת כאחד האורחים העוברים בה.

אחד מנכבדי המקום הזמינו אל ביתו לסעוד על שולחנו. בתום הסעודה, הזמין המארח את רבינו להתלוות אליו לשמוע את דברי התורה הנאמרים מפי רב

הלכה למעשה

ענין פסוקי תורה

שאלה: שלום וברכה אנו לומדים באחת מהישיבות בירושלים בכל מוצאי שבת אנו עושים הבדלה בחדרינו, בשבת האחרונה עלה לנו ספק, מאחר שלא היה לנו בשמים להבדלה אחד הבהורים הציע שנשתמש במי בושם שלו [בושם סינטטי שמשפריצים על הגוף להריח] בשביל ברכת מיני בשמים, האם דבר זה מותר?

תשובה: לגבי לצאת ידי חובה בברכת "מיני בשמים" של ההבדלה במי בושם נחלקו הפוסקים. דעת הגר"ז איוערכך שיתכן שאין לברך עליו משום שיכול להיות שעושים אותו מדברים שאי אפשר לברך עליהם. (שמירת שבת כהלכתה ס"א ל"ב).

וכן דעת הגר"ש א שיתכן שהבושם הוא רק זיעה בעלמא, לכן לא יברך עליו (ישיב משה טורצקי עמ' י"ח).

אולם החזו"ע כתב (ברכות עמ' שי"ג) שמברכין עליו בורא מיני בשמים, שאין זה משנה כמה מייצרים את הבושם, כיון שהדבר הקובע הוא שעכשיו יש לו ריח (וכן מצינו בשו"ע רט"ז ס"ה שאפשר לברך על שמן זית שטחן אותו עד שריחו נודף אע"פ שבעיקרו אין לו ריח),

וכן דעת הגר"פ שיינברג (וזאת הברכה עמ' קע"ה).

דרך ישרה

פטירת רבינו הקדוש

רבינו נפטר במוצאי שבת קודש ט"ו תמוז בתחילת הלילה, ובאותו זמן בעיר מז'בוז' שבאוקראינה, הבעש"ט נטל את ידיו לסעודה השלישית (ששם הזמן היה לפני השקיעה), ואמר "כבה הנר המערבי".

כששאלוהו תלמידיו במוצ"ש לפשר הדבר, אמר הבעש"ט כי נפטר רבינו חיים בן עטר. כששאלוהו כיצד ידע זאת, אמר להם כי ישנה כוונה אחת בנטילת ידיים הידועה רק לחד בדרא, ורק רבינו חיים בן עטר ידע את אותה כוונה, ובעת נטילת הידיים לסעודה שלישית התגלתה לו כוונה זו, וידע כי נפטר רבינו חיים בן עטר.

בשעה שנפטר רבינו נתעלה ידידו רבי חיים אבולעפיא זצוק"ל באמצע התפילה, ונשארה בהתעלפותו כמחצית השעה. כשישבה רוחו אליו סיפר שליווה את רבינו עד שערי גן עדן.

כשישמע הבעש"ט עובדה זו, אמר: "אמת הדבר, אבל ידוע תדעו שנשמת רבי חיים בן עטר תשב בגן עדן רק בעראי להתראות פנים עם קדושי ישראל מעולם, ובקרוב תרד שוב הנשמה לעולם הזה, לסגל יותר מצוות ומעשים טובים לה' יתברך, כי יפה שעה אחת של תורה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא".

"מת מוצה הכל קרוביו"

לעילוי נשמת צבי הערשל בן ר' מאיר ז"ל (שמונה בשם גרישה).
שלא זכה להקים בית בישראל יום פטירתו י"ח אדר.
המנוח ז"ל היה שומר הציון של הרה"ק רבי לוי יצחק
מבארדיטשוב זצוק"ל זיע"א,
בעל קדושת לוי וסגנון של ישראל, מצוה להרבות בלימוד
ובמעשים טובים לעילוי נשמתו.

בס"ד

מקור
ההצרכה

תשמישי קדושה ויוזאיקה

לשכת הגהה סת"מ מהדריין
בדיקה ושיפוץ תפילין מהיום להיום - בדיקת מזוזות
- מכירת תפילין מזוזות מגילות ועוד
דוד ילין 22 ירושלים
052-7660111

הילולת האור החיים הקדוש

ט"ו תמוז

מסע חיי האור החיים
הקדוש

תולדות חיי של רבינו

רבינו חיים בן עמר זיע"א, בעל ספר "אור החיים"
על התורה, נולד בשנת ה' אלפים תנ"ו

בעיר סאלי שבמרוקו לאביו הרב ר' משה בן הגאון
הקדוש מוה"ר חיים ממשפחת בן עמר שהיו מגולי
ספרד.

רבינו קיבל את תורתו מוזקנו רבי חיים, שעל שמו
הוא נקרא, כדבריו בהקדמתו לספרו "חפץ חיים" (על
הש"ס): "ושבתי ללמוד תורה מפי מורי ורבי, הרב
המפורסם אדוני זקני מורי, אשר נודע בשערים
שמו המופלא, החסיד העניו כמוהו"ר חיים בן עמר
זלה"ה. אשר מימינו שתיתי באר מים חיים, ובין

למרות שבעיר סאלי היו תלמידי חכמים גדולים
וקדושי עליון, בלט רבינו והעפיל על כולם. בהגיע
ימים קשים בהם גברו הרדיפות נגד היהודים
בסאלי בשל חמדת הממון של המושלים ובשל
הקנאות הדתית שהתגברה, ועקב סכנת החיים
שריפה על יושבי העיר היהודים – ברחו יהודים
רבים וביניהם גם משפחתו של רבינו, שנמלטה אל
העיר "מכנאס". שם הוזמנו להתארח אצל רב העיר
רבי משה די אבילה זיע"א שנודע כתלמיד חכם
מופלא והפך להיות תלמידו של רבי חיים הזקן.

במשך כל השעות הרבות שלמדו השניים תורה
יחדיו – יושב חיים הקטן וגמע בשמחה את מימי
התורה שהפיקו מפיהם שני גדולי תורה אלו. לאחר
שפסקו הרדיפות, בהיות רבינו הקדוש בן שתיים
עשרה שנה, שבה משפחתו לביתם בסאלי.

ברכיו גדלתי, ובחיקו ישבתי מיום היותי, לשאוב
מדבריו הטובים, ומרוב חסידות, כמעט אני אומר
שלא עבר עליו חצי לילה בשינה, אפילו לילי תמוז,
מלקונן ולספוד כאשר אלמנה, על חורבן בית
אלוקינו, בבכי גדול, ולהשלים כל הלילה בתלמוד
עימו וכיצא כי מיוצאי חלציו".

כבר אז, בהיותו קטן, אמר "אור החיים" כי כאשר
יגדל ישאף בכל כוחו להחזיר את עטרת ישראל
ליושנה. כאשר גדל רבינו והיה לנער הצטרף אל
זקנו ולמד עמו עד עלות השחר.

רבינו הקדוש הוא בין הבוחרים שזכו שנתווסף
לשם התואר "קדוש", ועליו אמר הבעש"ט כי
הוא "ניצוץ של משיח".

עוד בצעירותו של רבינו הקדוש, קדושתו ופרישתו
היו לשם דבר והכל ניבאו לנער גדולות ונצורות.

מתלמידיו הקדושים

רבים וגדולים בתורה וביראת שמים היו מתלמידיו של רבנו אור החיים הקדוש וכולל מהם הוא מרן החיד"א, אשר מימיו אנו שותים את תורתו הגדולה והעצומה.
מרן החיד"א נמנה בישיבת רבנו בגיל 18, ואף שרבנו לימד בסה"כ שנה, למד מרן החיד"א ושתה בצמא את דברי רבו ולמד את אורחותיו ופרישותו של רבנו
מהעולם הזה. וכך מספר מרן החיד"א בספרו "שם הגדולים" – אשר מופליג בגדולתו "ואני הצעיר זכיתי והייתי בישיבת הרממה, ועיני ראו גדולת תורתו, עוקר הרי
הרים, וקדושתו הפלא ופלא, וחופף עליו כל היום סדר קדושה והבדלה מעיני העולם הזה ורוב עוזו ונוראותיו".

בין היתר מספר מרן החיד"א על הלימוד שהנהיג רבנו אור החיים הקדוש בכל מוצאי שבת קודש ובו חילקו את לימודם לארבע משמרות, וכל משמרת למדו
משנה וגמרא וזוהר והלכה פסוקה. כן התלווה אליו מרן החיד"א ל"זיכרון" – ביקורים על קברי צדיקים בירושלים. כן מעיד על רבנו שראה את קדושת רבו צם
שלושה ימים ברציפות לפני חג פורים וזכר תענית פורים.

תורה וגדולה במקום אחד

כל המעיין בתורתו של רבינו הקדוש נוכח לראות
דבר פלא, אשר כמעט אין בנמצא.
האור החיים הקדוש מתחיל פירוש על הפרשה
ב'פלאות חריפתא' שאם יישבו תלמידי חכמים
גדולים על סוגיות אלו, ישבו שעות על גבי שעות
כדי להבין ולתפוס אפס קצהו את סוף הבנתו של
רבינו הקדוש. ולאחר כמה פסוקים רבינו מביא
דברי קבלה הצפונים לידעי ח"ן. ולאחר כמה
פסוקים דברים על דרך הרמז אשר מחיים את נפש
האדם הפשוט המשתוקק לתפוס דברי אלוקים
חיים. ולעיתים הכל נמצא בפסוק אחד!!! הנה אחד
הפירושים הפלאיים של רבינו הקדוש אשר נותן
חשק ואהבה לתורה הקדושה נמצא בפסוק.

"כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבוד ובשביעית יצא
לחופשי חנם. אם בגפו יבוא בגפו יצא, אם בעל
אשה הוא יוצאה אשתו עמו. אם אדוניו יתן לו אשה
וילדה לו בנים או בנות, האשה וילדיה תהיה
לאדוניה והוא יצא בגפו". האור החיים מפרש פסוק
זה על דרך הרמז, 'אלה הדברים אשר תשים

בפניהם' דברים אלו צריכים להיות אצל כל אחד
ואחד נגד עיניו כל חייו.

'כי תקנה עבד עברי' האדם מתחלק לשניים חלק
אחד רוחני וחלק אחד גשמי, הגשמי של האדם
איננה העיקר, אלא היא כדי לשמש את הנפש של
האדם שהיא נשארית לנצח, והגוף הגשמי הוא
'עבד עברי' הוא משמש את הנשמה, והוא עובר,
אינו נשאר לנצח.

'שש שנים תעבוד' זמן קביעות הוא עד שישים
שנה, ואמרו בש"ס (מ"ק כח.) 'בן ששים שנה הוא
זמנו של אדם ללכת'. 'ובשביעית יצא לחופשי'
בעשור השביעי יצא לחופשי שנאמר 'במתיים
חופשי'. וע"י מי יצא לחופשי ע"י הס"מ שהוא
וחילותיו נרמזים בתיבת 'חנים'.

'אם בגפו יבוא בגפו יצא', והוא מרמז על האדם
שנפטר מן העולם אם הוא בא עם מצוות ומעשים
טובים ימצא כח לעלות ביום התחייה ולצאת.
'אם בעל אשה הוא יוצאה אשתו עמו', אם למד
תורה וקיים מצוות והקריב מעצמו להתגבר על
תאוותיו ולא שקט נפשו והכריח גופו לקיים את
רצון הנשמה הטהורה, הנשמה נקראת 'אשתו'

ואפי' לאחר 'יוצאה אשתו' יציאת הנשמה הרי היא
עדיין 'עמו' היא במחיצתו כל הימים.

'אם אדוניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות
האשה וילדיה תהיה לאדוניה והוא יצא בגפו', אם
אותו האדם אינו בדרגה הגבוהה כאדם שהנשמה
היא אשתו (לעיל) אלא יש לו נשמה טהורה,
שנולד עמה, כאותם הזוכים לנשמה קדושה
בשעת היצירה, וילדה לו בנים או בנות שהם מצוות
ומעשים טובים שהם נחשבים לאדם כבנים ובנות,
'האשה וילדיה תהיה לאדוניה' ולא יהיה לו הזכות
שתחשב לו אשתו, אלא רק הזכויות ישארו לו.
'והוא יצא בגפו' והוא יקום בתחיית המתים עם כל
זכויותיו ולא ישלל ממנו הזכות כי איננה אשתו.
'אם יאמר העבד אהבתי את אשתי ואת בני לא
אצא חופשי והגישו... ורצע את אוזנו כמרצע ועבדו
לעולם'.

אם אותו אדם לא רוצה למות כי רוצה להמשיך
לעבוד את ה' בכל נפשו ומאודו, עליו הקב"ה אומר
ועבדו לעולם הוא נחשב לעבד ה' אמיתי שלא
רוצה להפסיק לעבוד את ה', ועבדו לעולם הקב"ה
יבחר בו ה' מהמלאכים להיות לו עבד נאמן.

להקדשת העלון

לעילוי נשמת / לרפואה / להצלחה / לזיווג הגון וכן להפצת העלון

0533129480

לרשימת התפוצה במייל:

yhw2618@gmail.com

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אלעזר [עזר] בן איטו ז"ל. ומיכל חמיסה בת שרה ע"ה

לעילוי נשמת: דוד בן זוהרא, יעקב בן אסתר, משה בן שמחה
עמנואל דוד בן ניסים, מזל בת מסעודה, סוזן סולטנה בת זוהרא ז"ל

חיי נפלאות

ניסים ונפלאות

מסע לארץ האבות

רבנו בימי חייו נרדף רבות מהממשל שהטיל עליו מיסים רבים בגלל ירושה שקיבל מחותנו והחל לנדוד מעיר לעיר וכך מספר בהקדמתו לספרו "אור החיים" על התורה: "דלקוני בתפיסה ובמסירה ועלילה באין מבטח לרגע, מחיי להרגיע, ואני בתוך עמקי הצרות, תפיסות על עסק ממוון, ועל עסקי נפשות", אך הוא מושיע ללמוד וללמד תורה על אף הכל ואומר: "ולמות מתוך תורה חשבתי ואל אור החיים נתתי ליבי ועיני שכלי". וגם נאלץ לנדוד מעירו "ונדדתי מעיר לעיר ונתקיים בי, הנמלט מן הפחד יפול אל הפחת".

לאחר מכן החליט לעלות לארץ הקודש וכך הוא אומר: "והעיר ה' עיני שכלי, אין זה אלא לקום ולעלות אל מקום חשבתי בו, הוא מקום השכינה, עיר הרמה, עיר חביבה על אלקי העולם, וממשלות עולם עליון ותחתון, ואזרתי כגבר חלצי, סכנתי עצמי סכנות גדולות דרך מדבר, כדי להגיע אל ארץ משאת נפשי, אל מקום טהור היא ארץ ישראל, כי ארץ העמים היא טמאה, היא עפרה ואפילו אוירה".

רבנו התכוון לייסד ישיבה בהגיעו לארץ הקודש והחל מסעותיו לתרומות ליישבתו בארץ, בהגיעו לאיטליה שם התרים רבים מנכבדי העיר, ושם סיים את ספרו על התורה הקדושה, ספרו המפורסם בכל תפוצות ארץ ישראל והתקבל בהערצה לכולם ספר "אור החיים" על חמישה חומשי תורה.

מיד כשהגיע לארץ התיישב בעיר עכו בגלל היוקר שהיה באותם ימים, והחל להשתטח על קברות צדיקים בארץ. מסופר שרבנו התרגש במיוחד, רבנו ישב והקים את ישיבתו בעיר עכו אך כשנפטרו שתי תלמידיו אחד צעיר ואחד מבוגר חשש רבנו מקדושת המקום והחליט לנדוד לפקיעין, למערתו של התנא האלוקי רשב"י. שם ישב חודשיים ולמד תורה קדושה במקום קדוש הוא ותלמידיו.

רבנו החליט בכל זאת להקים את ישיבתו בעיר הקודש, ובסוף שנת תק"ב התיישב בעיר הקודש ירושלים, וכך כתב לתורמיו באחת מאיגרותיו: "זאת אומרת בשורת הגעתנו לשלום שלימים, בכל מכל כל, לירושלים תוב"ב, בט"ו באלול התק"ב, אל ההודאות ורוב ההודעות יאות ברך על הארץ הטובה ראתה עינינו, וצעדנו בארץ בחר לו יי".

ניצוץ של משיח

בשנה האחרונה לחיי רבינו האור החיים, בשעה שהיה רבינו ער בליל הושענא רבא, היו פניו מאירות כאור החמה, וקרני הוד יוצאים ממנו, והיה דומה למלאך ה' צבאות לבוש לבן.

ובהגיע חצות הלילה הלך לחדרו בדד ופשט בגדיו הלבנים, ונתעטף בבגדים שחורים, ונפל על פניו בפשיט ידים ורגלים, ובכה בכי גדול, עד שהגיע זמן התפילה.

אחר התפילה חזר לחדרו ושכב עוד על הארץ עד שמיני עצרת, ואז יצא ולבש את בגדיו הלבנים. לאחר החג נשאל רבינו הקדוש על ידי תלמידו החיד"א על הנהגה זו, והשיב לו שהתפלל על ביאת המשיח ונענה. "משראה הס"מ כי כלתה אליו הרעה, יצא והסית בכל כוחו להרבות עבירות בעולם, והצליחו מעשיו כל כך, עד שפעל ההיפך ונגזרה כליה רח"ל.

כאשר ראה זאת רבינו השתטח והתאמץ מאוד בתפילתו, עד שהפך וקיבל הגזרה על עצמו והציל את כל דורו. וכך הוה בעונותינו הרבים, שנעדר השנה הזאת". וסיים מרן החיד"א כי הבין ממאמרו של רבינו הקדוש, שהוא עצמו היה משיח והוא היה מוכן להתגלות ולבוא, אך בעונותינו הרבים לא אסתיעא מילתא (כתבי רבי יאשע שו"ב)

האור החיים בגוב האריות

סיפור נפלא המפורסם על רבי חיים בן עטר זצ"ל, בעל אור החיים הקדוש. ה'אור החיים' הקדוש, עם כל גדולתו בתורה היה עוסק בארץ הולדתו, מרוקו, במלאכת הצורפות, והיה צורף זהב, כדי שלא ליהנות מכותרת של תורה. אפילו שהיה עוסק בעבודה, לא בטל יום אחד מלבוש לביהמ"ד ללמוד תורה.

עבודתו הייתה כשכיר יום אצל אחרים, ודרכו בקודש היתה שכל זמן שלא היתה פרוטה בכיסו, היה חוזר לשכירותו לעבודה, וכאשר היתה הפרטה בכיסו, היה הוגה בתורה ולא היה עובד. פעם אחת, כאשר חיתן מלך מרוקו את ביתו, הזמין את תכשיטי הכלה אצל האומן המפורסם שהיה רבי חיים מושכר אצלו. התכשיטים היו צריכים להיות מוכנים ליום המיועד, אלא שבאותו זמן לא היה רבי חיים זקוק לכסף, וממילא לא עבד אלא היה שוקד על לימודו, וזה גרם שהתכשיטים לא היו מוכנים בזמן שנקבע מראש. כשבאו לקבל התכשיטים של בת המלך, ומצאו שלא נגמרה המלאכה כעם המלך מאוד, והצורה, בשנאתו ליהודים, תלה האשמה ברבינו חיים בן עטר ע"ה, ודנו אותו שיושלך לגוב האריות.

באותו הזמן היה למלך גן חיות גדול, מלא בחיות טורפות, סגור ומסוגר מכל עבריו. קירותיו היו גבוהים מאד ובאמצעם הייתה דלת ברזל חזקה ומי שהתחייב מיתה למלכות היו משלשלים אותו מאותו הפתח לתוך הגן המלא אריות ונמרים וחיות-טורפות, ושומר הגן היה עומד על יד אותו הפתח לבצע מלאכתו.

כאשר באו לקחת את ה'אור החיים' ז"ל להשליכו לגוב האריות, ביקש מהם קודם כל לקחת מה שנחוץ לו, והוא ז"ל מילא שני תיקים בספרי-הקדש ש"ס, פוסקים וזוה"ק, יחד עם זה לקח טלית ותפלין שלו, וכשבאו לזרוקו, ליוו אותו כל ישראל בבכיות וצעקות ובצעד רב, ושונאי ישראל שמחים לאיד ומתלוצצים.

רבינו לא שת לבו אליהם, ולבני בריתו היה אומר אל תצטערו, ה' ממית ומחיה, פודה ומציל, עונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה. מובטחני בהקב"ה וישועתו שיושיעני משיני האריות האלו, וכך זרקו פנימה תחילה את המזוודות ואחריהם – זרקו את רבי חיים אל תוך כלוב החיות. כעבור כמה ימים, כאשר באו כדרכם להוציא את עצמות הנטרף ושאריות הגופה, על מנת שלא יסריחו, ומה מאוד השתומם השומר בראותו את הגדון למוות, רבי חיים בן עטר, מוקף מכל עבריו אריות ונמרים, והוא עטוף בטלית ומעוטר בתפילין ודומה למלאך ה' צבאות והוא עוסק בתורה, והחיות סביבותיו יושבים כנועים כתלמידים לפני רבם!

מרום שמחה רץ השומר, להודיע הפלא שראה למלך, וכשבא המלך וראה המחזה הנורא הזה, בכה מרום שמחה ואמר עתה ידעתי כי יש אלוה ביישראל, ותיכף פקד להוציא את הרב ואת ספריו הקדושים, וגידלו ורוממו על כל השרים אשר אתו, ועשה כבוד גדול לישראל, וליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר.

מאז, היה רבי חיים מיועצי המלך היושבים ראשונה במלכות, ושונאי ישראל נהפכו פניהם כשולי קדירה...

מצאת אלפי זמירות אצל האור החיים הקדוש, ומקדושת לוי זי"א

הדפסה • הפצה • ידיעת התורה

קחו חלק ונחלה בחיזוק ידיעת התורה אצל אלפי אנשים כל שבוע

בתרומה של מאה שקלים - מודפסים 3000 עלונים!!!

דרושים מפיצים בכל חלקי הארץ!!! - חייגו עכשיו - 0533129480